

Mektup

– FerhatDEMİR · 10 Eylül 2012

MEKTUP

Yeni günü, günün başlangıcı olan güneşin sahtekâr ışıldamasıyla selamlıyorum. Yani yine tatsız geçecek olan sensiz günü, sensiz selamlıyorum . Yine belli belirsiz sorunlar beni bulduğu gibi gelecekte bizi bulacak büyük felaketlerin de habercisi konumundaydı. Böylesi bir ortamda yaşamamın yersiz olduğunu biliyorduk Nasılsa nefes almak pek mümkün değildi. Mümkün olmadan aldığımız bu zor nefeslerdi yaşadığımızı kanıt. Gün geçtikçe çürüyorduk. Geldiğimiz bu durumu anlamadığım gibi anlam da veremiyordum. Hangi nedenin sonucuydu bu. Belkide hayalperest tutumumuzdu bilemiyorum. Hani geleceğe dair o tozpembe saf hayallerimiz. Ne oldu şimdi? Dünün, bugüne ait umutlu hayalleri bugün içimizi yakmaktan öteye geçemiyor. Böylesi bir bilinmezliğin içine atarak gitmeni kabullenemiyorum. Şimdi nerde olduğunu, kimle olduğunu bilmeden ve bende bıraktığın bu amansız sorularla mücadele ediyorum. Zaman kavramının anlamsızlaştığı bir zamanı yaşıyorum. Gittiğin günü defalarca yaşayarak acını yaşıyorum.

Artık sensizliğe alışmam gerekir. Beklide seni sensiz yaşamamın zamanıdır. İçimde garip bir kırgınlıkla yaşama zamanıdır. Nerde olduğunu bilmemenin verdiği bir kırgınlıkla yaşama zamanıdır.

"insanoğlu o kadar alçak ki alışamayacağı hiçbir şey yoktur." derler. öyle galiba... Alışıyorum sensiz seni yaşamaya. Her şey normale dönmüşken geçmişten bugüne yollanan bir mektup alıyorum. Zarfın üstünde senin ismin var. İçimde garip bir his, heyecan ya da korku...

Anlam veremediğim bir durum bu. Karmaşık bir duyguyla zarfı açıyorum. Okuyorum...

Okudukça yıkılıyorum, çürüyorum hayır ölüyorum.

mektupta:

" ...nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama sana bile anlatamayacağım sıkıntılar yaşıyorum. Ve artık dayanacak gücüm kalmadı. Senle umut dolu hayallerimiz vardı. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Özür dilerim seni bu iğrenç dünyada yapayalnız bırakıp gittiğim için özür dilerim. Seni çok seviyorum. Ve senden son bir isteğim var: mutlu ol. Bende yaşayamadığın mutluluğu bul ve yaşa. Özür dilerim ve hoş çakal..."

İki yıl önce yazdığın mektup. ve şuan elimde. Dünden bugüne yolladığın mektup. Sorularımın cevabını bulmuştum. Ve bu mektupla kendimden daha da nefret etmeye başlamıştım. Bilmeden suçlamıştım seni. Yanımda ikin sıkıntılarını göremediğim için ve seni benden koparan bu sıkıntılarının önüne

geçemediğim için kendimden nefret ediyordum. Senin kadar cesaretim olmadı. Bu iğrenç dünyadan sana gelecek kadar cesaretim yok. Artık Araf'ta kalmış bir ruh gibiyim. Beklediğim tek şey kaldı. ÖLÜM...

... ATEŞ ...